

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupený JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozká 10, 700 30 Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2008, č. j. MSK 145404/2008, o přestupku, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2009, č. j. 58 Ca 47/2008 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Ostravy vydal dne 1. 7. 2008 rozhodnutí č. j. DSČ/21064/08/SŘ-JAV, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, neboť žalobce jako řidič autobusu dne 7. 2. 2008 v době od 9:30 do 10:02 v Ostravě na Smetanově náměstí nerespektoval dopravní značení zakazující stání vozidel. Zároveň byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále bylo žalobci uloženo zaplatit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že nebylo prokázáno, že by se místo, kde stál jeho autobus, nacházelo v zóně zákazu stání vyznačené na začátku svislou dopravní značkou IP 25a (zóna dopravního omezení – zákazu stání) s dodatkem „stání povoleno pouze na vyhrazených parkovištích“. Magistrát sice provedl

výslech svědků (strážníků městské policie D. K. a L. B.), nicméně jejich výpovědi nesprávně vyhodnotil. Svědci nevypovídali o skutečnostech, které vnímali vlastními smysly, ale o právním hodnocení jednání žalobce. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí magistrátu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že výsledky svědků D. K. a L. B., které byly přípustné a byly prvostupňovým správním orgánem řádně provedeny, bylo jednoznačně prokázáno, že místo stání žalobcova autobusu se nacházelo v zóně zákazu stání řádně vyznačené dopravními značkami IP 25a na všech přístupových komunikacích. Žalovaný k tomu dodal, že mu je z úřední činnosti rovněž známo, že místo stání žalobcova autobusu se v zóně zákazu stání nachází a že na příjezdových komunikacích jsou skutečně umístěny uvedené dopravní značky.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě a v žalobě opět uvedl, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se místo, na němž stál žalobcem řízený autobus, nacházelo v zóně zákazu stání vyznačené příslušnými dopravními značkami. Žalovaný nesprávně zhodnotil provedené důkazy a spokojil se s pouhými domněnkami. V ostatním žalobce odkázal na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dne 20. 3. 2009 se v této věci konalo jednání, během něhož žalobce nad rámec žalobních bodů včas uplatněných v žalobě namítl, že žalobce na předmětném místě s autobusem nestál, nýbrž pouze zastavil za účelem nástupu přepravovaných dětí, které byly na představení v blízkém divadle. Na placeném parkovišti v blízkosti divadla přitom autobus zaparkovat nemohl, když na vjezdu na parkoviště byla umístěna přenosná značka zákaz vjezdu. Žalobce čekal na děti na dohodnutém místě v dohodnutý čas, a protože se děti s pedagogickým doprovodem nedostavily a on na učitelky neměl telefonní číslo, odešel do divadla zjistit důvod jejich zpoždění.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 20. 3. 2009. Dle odůvodnění byla žalobcova námitka nesprávného hodnocení důkazů žalovaným nedůvodná. Výpovědi svědků D. K. a L. B. byly zcela relevantní, svědkové vypovídali o skutečnostech, které sami vnímali svými smysly, konkrétně tedy to, že místo, kde žalovaný parkoval s autobusem, se nacházelo v zóně zákazu stání označené příslušnými dopravními značkami na všech v úvahu přicházejících přístupových komunikacích. Tyto výpovědi jsou zcela věrohodné a žalobce sám nepředložil žádné důkazy, které by skutková zjištění založená na těchto výpovědích vyvracely. Ani postupu žalovaného, kterému je jakožto dopravnímu úřadu známo rozmístění svislého dopravního značení v předmětné oblasti a který podepřel skutková zjištění vyplývající z výsledků uvedených svědků tím, že se shodují se skutečnostmi, které mu jsou známy z úřední činnosti, nelze nic vytýkat. Skutková zjištění žalovaného lze tak považovat za spolehlivá.

Krajský soud se dále vyjádřil *obiter dictum* k námitce žalobce, že neporušil zákaz stání, když pouze zastavil na dobu nezbytně nutnou k nastoupení dětí s pedagogickým doprovodem. Žalobce tuto námitku vznesl opožděně až při jednání, tedy více než čtyři měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby, během níž lze jedinečně doplnit žalobní body, tedy skutkové a právní důvody na základě nichž považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“]. Krajský soud může napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). I pokud by ovšem žalobce uvedenou námitku uplatnil včas a

krajský soud k ní přihlédl, nebyla by důvodná. Pokud totiž žalobce stál s autobusem po dobu nejméně 30 minut, poté dokonce autobus opustil a vydal se zjišťovat, proč děti s pedagogickým dozorem na sjednané místo ve sjednaný čas nedorazily, nejednalo se o zastavení na dobu nezbytně nutnou pro nastoupení přepravovaných osob [§ 2 písm. o) zákona o silničním provozu], nýbrž o zakázané stání. Ani to, že žalobce nemohl zaparkovat na přilehlém placeném parkovišti, nezprošťuje žalobce odpovědnosti za porušení zákazu stání. Krajský soud z těchto důvodů neprovedl ani žalobcem navrhovaný výslech členky pedagogického doprovodu přepravovaných dětí, neboť se neměla týkat žalobcem včas uplatněných žalobních bodů.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní namítl, že trvá na tom, že nebylo prokázáno, že na příjezdové komunikaci k místu odstavení autobusu byla umístěna dopravní značka označující začátek zóny zákazu stání. Na placené parkoviště nemohl vjet, neboť tam byla umístěna značka zákaz vjezdu. Krajský soud měl dále dle stěžovatele komplexně přezkoumat, zda k přestupku došlo. V rámci takového zkoumání byla plně relevantní i námitka, že stěžovatel pouze zastavil na dobu potřebnou pro nastoupení přepravovaných dětí, když doba cca 30 minut byla přiměřená vzhledem k tomu, že šlo o malé děti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, když zároveň nezjistil takové vady řízení, ke kterým by bylo nutno přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

První kasační námitka v podstatě jen velmi stručně (jeden krátký odstavec) opakuje argumentaci uplatněnou stěžovatelem již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jak žalovaný, tak i krajský soud tuto námitku vyvrátili způsobem, s nímž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. To, že stěžovatel odstavil autobus v zóně dopravního omezení – zákazu stání, jakož i to, že tato zóna byla na všech příjezdových komunikacích řádně označena příslušnými svislými dopravními značkami, bylo ve správním řízení přímo prokázáno výpovědí svědků D. K. a L. B. Tito svědci konají pravidelně službu v okolí místa, kde byl přestupek spáchán, a je tedy zřejmé, že je jim známo rozmístění dopravních značek, s nímž se mohou opakovaně seznámit „na vlastní oči“. Stěžovatel byl při výpovědích těchto svědků přítomen a bylo mu umožněno svědkům klást otázky. Stěžovatel výpověď svědků v této sporné otázce nijak nezpochybil, jeho otázky směřovaly ke zcela jiným věcem (zda přilehlé parkoviště bylo monitorováno kamerovým systémem, zda strážníci v místě odstavení autobusu řídili dopravu). Ani později stěžovatel nenabídl žádné důkazy ani neoznačil žádné skutečnosti, které by výpověď svědků zpochybnily. Jeho námitka zůstala na rovině obecného nesouhlasu s tím, že při příjezdu na místo odstavení autobusu si značky nevšiml. Přitom ani nespecifikoval, po kterých komunikacích na místo přesně přijel. Pokud by tvrzení stěžovatele o absenci dopravní značky na příjezdové komunikaci bylo pravdivé, bylo by přitom možno očekávat, že si stěžovatel opatří důkazy svědčící v jeho prospěch, např. svědka schopného potvrdit, že na komunikaci, po níž stěžovatel na místo přijel, předmětná značka umístěna skutečně nebyla. S ohledem na tyto skutečnosti je namístě závěr, že ve správním řízení

byl rozhodný skutkový stav zjištěn spolehlivě a že žalovaný provedené důkazy zhodnotil správně. Krajský soud v tomto ohledu při přezkumu rozhodnutí žalovaného rovněž nijak nepochybil, naopak s námitkami stěžovatele se dostatečně vypořádal.

Co se týče tvrzení stěžovatele, že nemohl odstavit autobus na přilehlém parkovišti z důvodu umístění přenosné značky „zákaz vjezdu“, i zde se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že tato námitka je zcela nerozhodná. I kdyby se toto tvrzení stěžovatele ukázalo jako pravdivé, nemohlo jej to zprostit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Účastník silničního provozu je totiž povinen řídit se dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mj. v případě krajní nouze či nutné obrany (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích). To stěžovatel netvrdil, ani ze spisů nevyplývá, že by takové okolnosti v řešeném případě nastaly.

Poslední námitka stěžovatele směřuje proti právní kvalifikaci jeho jednání jako „stání“. Stěžovatel uvedl, že s autobusem pouze zastavil na dobu nezbytně nutnou pro nastoupení přepravovaných dětí. I zde Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu ohledně nepřipustnosti takové námitky. Dle § 71 s. ř. s. je žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu povinen ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, označit důvody, na základě kterých považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné (žalobní body). Těmito důvody jsou správní soudy vázány v rámci rozhodování o žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a z jiných než žalobcem označených důvodů mohou rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze v některých taxativně uvedených případech (nepřezkoumatelnost, podstatné vady řízení bránící přezkoumání v rozsahu žalobních bodů, srov. § 76 s. ř. s., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 433/2001 - 71). Pouze ve výjimečných případech např. tehdy, když žalobci bez jeho zavinění nebyl ve lhůtě pro podání žaloby důvod nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu znám, je možno k opožděně vznesené námitce přihlédnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92). Rozsah soudního přezkumu není možno zásadně rozšiřovat ani v řízení o kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39). Krajský soud přitom rovněž správně, nad rámec důvodů podstatných pro výrok rozsudku, konstatoval, že pokud stěžovatel zastavil a stál po dobu prokazatelně delší než 30 minut, v rámci které navíc na delší dobu autobus opustil za účelem zjištění, proč se přepravované děti opozdily, nelze jeho jednání posoudit jako zastavení na dobu nezbytně nutnou pro nastoupení přepravovaných osob.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou zamítl. Přitom též rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel v řízení neměl úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu